

ἀργυρομαγκουράτος ἐπίθ. ἦπ. (Κόνιτς.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός, τοῦ οὐσ. μαγκούρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ὁ φέρων ἀργυροῦν περιλαίμιον: Ἄσμ.

Καὶ τίνος εἶναι τὰ σκυλλὰ τ' ἀργυρομαγκουράτα;

Συνών. ἀργυρομανιακάτος, *ἀργυρομανιακίασμένος.

ἀργυρομαλαματένιος ἐπίθ. Σίκιν.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ μαλαματένιος.

Ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς: Αἰνιγμ.

Ἐνα πρᾶμα πρᾶματένιο, | ἀργυρομαλαματένιο,

ὅσο τὸ φουᾶς φουσκώνει, | τόσο *κεῖνο σ' ἀγκυλώνει (τριαντάφυλλο).

ἀργυρομανιακάτος ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός, τοῦ οὐσ. μανιάκι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ατος.

Ἀργυρομαγκουράτος, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τρία σκυλλὰ λαγωνικά ἀργυρομανιακάτα.

***ἀργυρομανιακίασμένος** ἐπίθ. ἀργυρομανιασμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ *μανιακίασμένος μετοχ. τοῦ ρ. *μανιακιάζω. Τὸ ἀργυρομανιασμένος ἔκ παρετυμ. πρὸς τὸ μανιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. μανιάζω, διότι πρόκειται ἐνταῦθα περὶ ποιμενικῶν κυνῶν. Πβ. σκύλλος μανιασμένος (μανιώδης).

Ἀργυρομαγκουράτος, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τοῦ Κωσταδῆ ἔναι τὰ ὅζα τὰ χρυσοκουδουνάτα, τοῦ Κωσταδῆ ἔναι τὰ σκυλλὰ τ' ἀργυρομανιασμένα.

ἀργυρομαστραπᾶς ὁ, Κάμπ. Λυκ. (Μάκρ.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. μαστραπᾶς.

Ἀργυροῦν ποτήριον ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Παίρνει λαγύνιν ἀργυρὸν καὶ στάμναν ἀσημένην, παίρνει καὶ ἀργυρομαστραπᾶν καὶ ἔς τὸ νερὸ πηγαίνει

Μάκρ.

Πέρασε, χαιδεμένη μου καὶ ἀργυρομαστραπᾶ μου, κ' ἐσύ ἔσαι ποῦ τὰ μάρανες τὰ φύλλα τῆς καρδιᾶς μου

Νίσυρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργυροκαύκιν.

ἀργυρομάχαιρον τό, Νίσυρ. ἀργυρομάχαιρο Ρόδ. Τήλ. — Λεξ. Δημητρ. ἀρξυρομάδαιρο Κάλυμν. ἀρξυρομάδαιρον Ρόδ. ἀρξυρομαδαίριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. μαχαίρι. Περὶ τῶν ἐκ παραλλήλου λεγομένων τύπ. εἰς -ι καὶ -ο καὶ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,170 κέξ. 179 κέξ.

Ἀργυρᾶ μάχαιρα ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βεργολυᾶ τὴν μέσην του καὶ παίζει τὸ κορμί του, βγάζει τ' ἀργυρομάχαιρον ἄπ' τ' ἀργυρὸ φηκάρι

Νίσυρ.

Βγάζει τ' ἀρξυρομάδαιρο ποῦ τὴ χρυσῆν του μέση, ἔς τὸν οὐρανὸν τὸ πέταξε καὶ ἔς τὴ καρτζίτ τὸ δέχτη

Κάλυμν.

Σκόπα εἰς τὴν κοξούλ-λαν σου, ἔθ' ἀρξυρὸν φηκάριν, μέσα ἔς τ' ἀρξυροφήκαρον ἔθ' ἀρξυρομαδαίριν (κοίταξε εἰς τὴν μεσοῦλλα σου, ὑπάρχει ἀργυρᾶ θήκη κτλ.) Κύπρ.

ἀργυρομεταξένιος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀργυρομιταξένιος Μακεδ. ἀργυρομιταξένιος Θεσσ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀργυρός καὶ μεταξένιος.

Ὁ ἐκ μετάξης ἀργυροῦφοῦς κατεσκευασμένος ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Μοῦν' βγάλε τὰ ρουχίτια σου τ' ἀργυρομιταξένια νὰ τὰ χουν τὰ πιδάκια σου νὰ μὴν πιθάν' πού γδύμνια (μοῦν' = μόνο) Μακεδ.

ἀργυρομισσεύω ἀμάρτ. ἀργυρομ'σσεύου Σάμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ ρ. μισσεύω.

Ἀναχωρῶ, ταξιδεύω ἐπ' αἰσίοις οἰωνοῖς καὶ μὲ χρηστάς ἐλπίδας: Ἄσμ.

Ὅταν ἀργυρομίσσιψις, πουλιτικέ, μ' ἀέρα, ἀνθρώπου δὲν οὐμίλησα, δὲν εἶπα καλημέρα.

ἀργυρομονοπάτι τό, Ἴων. (Σόκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. μονοπάτι.

Δρομίσκος ὠραῖος (τὸ α' συνθετ. εἶναι ἀπλῶς κοσμητικόν, ὡς καὶ εἰς τὸ ἀργυροπηγὴ κττ. Πβ. καὶ ἀργυρός): Ἄσμ.

Καὶ παίρνω τὸ στρατὶ στρατὶ τ' ἀργυρομονοπάτι γιὰ νὰ εὐρῶ χωριό, χώρα γιὰ νὰ ξωμεῖνω.

ἀργυρομπιλεξίκι τό, ἀμάρτ. ἀργυρομπιλιντζίκ' Θεσσ. (Καρδίτς.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. μπιλεξίκι.

Ἀργυροῦν βραχιόλιον: Ἄσμ.

Κάθιτι ἀφέντης κάθιτι ἔς τὸν πύργου ἀκκουμπισμένους, κρατοῦσι ἀσημπουδήματα καὶ ἀργυρομπιλιντζίκια.

ἀργυροξομπλιασμένος ἐπίθ. Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ ξομπλιασμένος μετοχ. τοῦ ρ. ξομπλιάζω.

Ὁ πεποικιλμένος δι' ἀργύρου: Ἄσμ.

Νὰ σηκωθῇ ὁ ἀφέντης μας ὁ μουσκοκανακάρις, ν' ἀλυσσοδέσῃ τὸ πονγγί τ' ἀργυροξομπλιασμένο, ὅπου τοῦ τὸ ξομπλιάσανε τρία ἀπάρθενα κοράσια.

ἀργυροξύραφο τό, ἀμάρτ. ἀργυροξύραφο Πελοπν. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. ξυράφι.

Ἀργυροῦν ξυράφιον: Ἄσμ.

Φέρετε μ' ἀργυροξύραφο καὶ ὀλόχρυση λουρίδα νὰ μπαρδερίσω τὸ γαμπρὸ καὶ τὸν καμαρωμένο.

ἀργυροπαίδιν τό, Πόντ. (Κολων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. παιδίον.

Ἀγαπητὸν παιδίον (τὸ α' συνθετ. εἰς δήλωσιν στοργῆς καὶ φίλτρου. Πβ. χρυσὸ παιδί): Ἐναν ἀγούρι μ', δύο ἀγούρα μ', τρία ὀλόχρυσα ἀργυροπαῖδα μ' (ἐκ παραμυθ.)

ἀργυροπάλουκο τό, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. παλούκι.

Ἀργυροῦς πάσσαλος: Ἄσμ.

Γυρεύουν τόπο νὰ σταθοῦν, αὐλὲς νὰ ξεπεξέφουν, γυρεύ' ἀργυροπάλουκα νὰ δέσουν τ' ἄλογά τους.

ἀργυροπαννυχίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀρξυροπαν-νυδίδα Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. παννυχίδα.

Ὁ δι' ἀργυρῶν κοσμημάτων στολισμένος ἄρτος προσφερόμενος εἰς τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τὸν ἑσπερινὸν ἢ τὰς παννυχίδας ἀκολουθίας: Ἄσμ.

Ποῦ τοὺς κοσ'πέντε τθαὶ νὰ πᾶ μνημόσυνα μοῦ κάμνε, κάμνε μου χρυσοκόλ-λῦφα τσ' ἀρξυροπαν-νυδίδες (χρυσοκόλ-λῦφα = κόλλυβα χρυσοστόλιστα).

ἀργυροπαράθυρο τό, Θράκ. (Σηλυβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀργυρός καὶ τοῦ οὐσ. παράθυρο.

Παράθυρον οἶνει ἀργυροῦν, ὠραῖον, ἐξαιρετικόν: Ἄσμ.

Βλέπει τοῖς πόρτες σφαλιστὲς καὶ τὰ κλειδιά παρμένα καὶ τ' ἀργυροπαράθυρα βαρῆα μανταλωμένα.

